

Medlemmers Opmærksomhed paa nogle ganske faa Punkter. Jeg spørger nemlig: Er det ikke Tilfældet, at man i Grunden tillægger Præstens Person en altfor stor Vægt? Jeg siger det rigtignok ikke i den Mand, hvori den ærede sidste Taler hittede sig, thi jeg vil ikke have Præsterne tilintetgjorte; tværtimod antager jeg, idetmindste efter min Opfattelse af vor Kirkelære, at Præsteembedet hviler paa Herrens Indstiftelse. Jeg maa altsaa være meget langt fra at ville tilintetgjøre Præstens Betydning, men jeg kan dog ikke nægte, at det forekommer mig, at man saavel fra de Høikirkeliges som fra andre, stærkt bevægede Partiers Side tillægger Præsten en altfor stor Betydning. Jeg kan ikke troe, at det virkelig skulde være nødvendigt, for at der kan røre sig et sandt kirkeligt Liv i en Menighed, at den absolut skal have en bevæget og beaandet Præst. Har det dog ikke sin store Betydning, at man møder hver Søndag i Kirken, hører Evangeliet oplæse og Herrens Bøn fremsagt og i Forening med sine Meningsfæller synger Psalmer til Guds Ære? Kan der ikke ogsaa være megen og sand Opbyggelse i Menighedsmedlemmernes indbyrdes Liv, og kan ikke en Menighed, hvor der er et saadant Liv og en saadan Opbyggelse, vente, indtil Kirkebestyrelsen seer sig istand til at skaffe den en Præst, som er mere beaandet og tiltaler den mere end den, som den i Diebliffet har? Ja, vil man maaskee sige, men de døde Menigheder da? Ja, mine Herrer, jeg maa tilstaae, at jeg ikke troer, at der er saa mange døde Menigheder, som man er tilbøjelig til at antage. Man forsøres saa overordentlig let til, naar en Menighed ikke sættes i Bevægelse af den Tiltale, den faaer af en bestemt Personlighed, saa at sige, at det er en død Menighed; men om der ogsaa er nogle af det Slags, saa mener jeg, at man maa bede den indre Mission om at tage sig af dem og henlede Kirkebestyrelsens Opmærksomhed paa, at der trænges til en Præst, som er istand til at opvække dem. Der er et andet Punkt i denne Sag, som jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, og det er den overordentlig store Betydning, man tillægger Pengespørgsmaalet. Det er dog ikke saa mange Penge, de Vedkommende skulle af med, skjøndt

det ganske vist er Noget, idet de jo skulle lønne deres Præst, have en Vedesal, ogsaa lønne en Kirkesanger og andet Mere, men jeg kan aldeles ikke indsee, hvorledes Pengespørgsmaalet ellers kan have det Allermindste at betyde i denne Sag. Det kommer jo ikke an paa, om jeg er rig eller fattig, for ja! bestemte, hvorledes jeg skal være stillet i Folkekirken. Det, hvorpaa det berøer, er jo, om den hele Maade, hvorpaa jeg organiserer min Menighed, stemmer med Folkekirken's Organisation; gjør den det ikke, ja, saa er det jo virkelig ligegyldigt, om de Vedkommende offre mange eller faa Penge, thi de komme da ikke ind under Folkekirken.

Naar jeg tager dette Lovforslag for mig og da spørger mig selv: Hvad er det egentlig, som er det's Kjerne og det, som skal kunne forsvare det ligeoverfor en alvorlig Betragtning, ja saa kan jeg ikke give mig selv andet Svar end dette, at hvor der er en stærk aandelig Trang tilstede i en Menighed, og denne ikke kan faae sin religiøse Trang tilfredsstillet paa anden Maade end ved at organisere sig som en saadan Valgmenighed, der har Lovforslaget sin Betydning. Men, mine Herrer, nu kommer jeg til et andet Spørgsmaal: Hvad er egentlig den første Grund eller den egentlige Anledning til hele dette Lovforslag? Det er Separatmenigheden i Nyslinge. Jeg har ikke den Ære at kjende hverken den Mand, som er Præst for denne Separatmenighed, eller den Mand, som af Staten er beskikket til Præst i Nyslinge Menighed; men efter Alt, hvad jeg har hørt om disse to Mænd, saa er det Mænd, som baade ere christeligt beaandede og høit begavede. Nu spørger jeg altsaa: Blicher man ikke mistænkelig lige overfor Lovforslaget, naar man veed, at det egentlig i sin Kjerne har Udgangspunkt fra et Sted, hvor der virkelig er en christelig beaandet og en høit begavet Mand som Præst? Ja, maaskee jeg endnu blot maa tilspøie et Par Ord. Jeg vil gjøre Thingets ærede Medlemmer opmærksom paa, at issor skylde Folkekirken sit 18de Aar. Det er efter vore borgelige Love den Alder, hvormed man pleier at blive erklæret for myndig under Curator. — En større Myndighed ønsker ikke Folkekirken end at blive erklæret myndig under Statens